

men även gamla stammar funnos, fantastiskt vridna och liknande drakar med utsträckta ben och klor.

Vi gjorde en kort färd till den lilla byn Ak-supe, dit vi från Kontje och Tikenlik beställt mjöl, samt några nya kanoter, åror och rep. I Ak-supe bor ett sjuttiootal familjer, till största delen invandrade från Tjara och odlade vete. Då Tarim sinade i deras hembygd, flyttade de hit för vattnets skull. Bevattningskanalens botten befann sig nu en meter över flodytan, men i september och oktober strömmar vattnet in i dess fåra och sprides över fälten. Vi fingo här ett värdefullt bevis på att irrigation är praktiskt möjlig nedåt floden. Det lilla samhället har till och med sitt skolhus, snarare liknande en "sattma" såsom de luftiga hyddor kallas vilka herdarna uppföra. Sali Bek, platsens byäldste, en storväxt, grov och rejäl turk, kom på besök med gåvor in natura. Han berättade att Tarim numera förenar sig med Intjike-daria vid Eschek-ölldi och att vattnet sedan från Tjong-köl i tre armar går till Kontje-daria, där högvattnet strömmar förbi i september och oktober och lågvattnet i slutet av sommaren.

Den 10 april vaknade vi vid "sarik-buran" eller "gul storm", d. v. s. rätt hård blåst, ehuru icke jämförlig med en "kara-buran" eller "svart storm". Som vanligt kom även dagens brådiskande vind från öster. Vi trotsade den och lade ut. Det blev en rätt orolig, bullersam och spännande färd. Vågorna dunkade mot båtarna och slog in och inom kort satt man i ett fotbad. Allt blev vått av stänket. Vid lästranden hade vi